

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Η ΦΥΓΗ

ΑΠΟ τὰ 19..., πού, ένα καλό πρωί, ὁ κ. Ἀλέξανδρος Δ..., συνταξιούχος καθηγητής, ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ κανένα καὶ δὲν ξαναφάνηκε πειὰ, κανεὶς δὲν ἔμαθε οὔτε πού πῆγε, οὔτε τί ἀπόγινε. Στὴν ἀρχή, ἡ οἰκογένειά του καὶ οἱ φίλοι του φοβήθηκαν μήπως πρόκειται γιὰ αὐτοκτονία ἢ ἐγκλημα. Ἀλλὰ καὶ τὰ δυὸ ἀποκλείσθηκαν, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς. Ἐκτὸς, πού ὁ κ. Ἀλέξανδρος δὲν εἶχε κανένα λόγο ν' αὐτοκτονήσῃ, δὲν κρατοῦσε καὶ ποτὲ τοῦ χρήματα ἀπάνω του, γιὰ νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς, ὅτι τὸν λήστεψαν καὶ τὸν σκότωσαν. Ἐπειτα ὅ,τι καὶ ἂν εἶχε γίνεῖ ἀπὸ τὰ δύο, πάντα κάπου θὰ βρισκότανε, ἀργὰ ἢ γρήγορα, τὸ πτώμα του ἢ κάποιον σημάδι τοῦ θανάτου του. Καὶ ἡ οἰκογένειά του, μολοντί δὲν ἔπαυσε νὰ ἐξετάζῃ καὶ νὰ ψάχνῃ, γιὰ χρόνια ὀλόκληρα, ποτὲ δὲν κατάρθωσε νὰ βρῇ τὰ ἴχνη του.

Ὁ κ. Ἀλέξανδρος Δ..., ὅταν ἐξαφανίσθηκε μὲ τὸν ἀνεξήγητον αὐτὸν τρόπο, ἦτανε ἡλικίας πενήνταπέντε ὡς ἑξήντα ἔτων. Ἡ γυναῖκα του, πολὺ νεώτερή του, δὲν εἶχε περάσει τὰ τριάντα. Παιδιά δὲν εἶχε. Δύο, πού εἶχε ἀποκτήσει στὰ πρῶτα ἔτη τοῦ γάμου του, τοῦ εἶχαν πεθάνει σὲ μικρὴ ἡλικία, καὶ ἀπὸ τότε ἡ γυναῖκα του δὲν ἔκανε ἄλλο παιδί. Ζούσε, λοιπὸν, μὲ τὴν γυναῖκα του, τὴν πεθερά του καὶ δυὸ ἀνεψιές της, πού εἶχε μαζέψει ἐκεῖνη κοντὰ της, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὶς ἀποκαταστήσῃ. Μὲ τὴ συνταξί του καὶ μιὰ μικρὴ περιουσία πού εἶχε, περνοῦσαν ἀρκετὰ καλά. Καὶ καθὼς ἦτανε ἀγαθὸς καὶ συμβιβαστικὸς ἄνθρωπος ὁ κ. Ἀλέξανδρος, μοιράζοντας τὴ ζωὴ του στὰ βιβλία του καὶ στὸ τάβλι, πού κατέβαινε κι' ἔπαιζε τὰ βρουδάκια στὸ καφενεῖο τῆς γειτονιάς μὲ κάποιον παλιὸ του συνάδελφο, ἢ εἰρήνη βασιλεύετο στὸ σπίτι του μὲ τὴν σχετικὴν ἀνεση.

Ὁ κ. Ἀλέξανδρος, τέλος πάντων, περνοῦσε γιὰ ἕνα εὐτυχισμένον νοι-

ΕΛΒΙΡΑ.— Θεέ μου!... Ἀντρέ... Ἀντρέ... Γύρισε πίσω... Γιατί μ' ἀφίνεῖς μόνη;... Γιατί; Ἀντρέ... Ἀγάπη μου... Ἀγάπη μου...

(Ὁ Ἀντρέ παρουσιάζεται ξαφνικὰ στὸ θῆθος τῆς θεράντας, ἀνάμεσα στ' ἀνθισμένα φυλλώματα).

ΑΝΤΡΕ.— Σούτ!...

ΕΛΒΙΡΑ.— Ἀντρέ!

ΑΝΤΡΕ.— Σούτ! Ὁ Ἀντρέ δὲν ὑπάρχει πειὰ... πέθανε! Πῆγχε στὸ θάλο. Μὲ λένε τώρα Ραούλ Μορντέ...

ΕΛΒΙΡΑ.— Ἄ... δὲν ἔχω πειὰ δυνάμεις... δὲν ἀντέχω! (Πέφτει στὴν ἀγκαλιά του).

ΑΝΤΡΕ.— Καὶ τώρα τελείωσαν ὅλα! Δὲν θὰ ξανακούσουν νὰ γίνεταί λόγος γιὰ μένα. Γιὰ ὄλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θεῖο μου, δὲν ζῶ πειὰ... Ἐλβίρα, μπορῶ λοιπὸν νὰ σοῦ ζητήσω νὰ ζήσης τώρα μαζύ μου μιὰ ἀθέβαιη καὶ δύσκολη ζωή; Ἄν δὲν τὸ θές αὐτὸ, μὴ πῆς τίποτε... θὰ καταλάβω. Θὰ φύγω χωρὶς νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι... Μὰ ἂν μ' ἀγαπᾶς, ἔλα νὰ μὲ ἔρῃς στὸ Παρίσι, στὸ ξενοδοχεῖο «Κόρσο»... Διάλεξε!...

ΕΛΒΙΡΑ.— Ἀντρέ! Θάρθω! Θάρθω!...

(Ἀκούγονται φωνὲς δεξιὰ τῆς θεράντας)

ΑΝΤΡΕ.— Σούτ! Ἔρχονται!... Ἐγὼ φεύγω...

ΕΛΒΙΡΑ.— Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη! (Γελάει ἀπὸ τὴ χαρὰ της).

ΑΝΤΡΕ.— Ἄ, μὰ μὴ γελάς! Θὰ μὲ προδώσης!... Κάνε πῶς κλαῖς! Ἐμπρός! Κλάψε, κλάψε!...

(Μὰ ἡ Ἐλβίρα ἐξακολουθεῖ νὰ γελάει νευρικὰ. Ὁ Ἀντρέ χάνεταί μέσα στὰ φυλλώματα ψιθυρίζοντας.)

«Ὁρεβουάρ στὸ Παρίσι!... Ἀγάπη μου!...»

ΣΑΡΑ ΜΕΡΕ

κακῆς, καὶ γι' αὐτὸ ἴσια-ἴσια ἡ ξαφνικὴ του ἐξαφάνις, στάθηκε πάντα μυστήριον γιὰ τὴν οἰκογένειά του καὶ ὄσους τὸν γνώριζαν.

Τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ κακὴ γλῶσση καὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ ψιθυρίζουν γιὰ τὴν γυναῖκα του. Ἐλεγαν πὼς τὰ εἶχε ψῆσει μὲ κάποιον νέο γιατρό, πού σύχναζε στὸ σπίτι του, περισσότερο σὰ φίλος παρά σὰ γιατρός. Ἀλλὰ καὶ ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ δὲν μπόρεσε νὰ σχετισθῇ ποτὲ μὲ τὴν παράξενη ἐξαφάνισι τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ κ. Ἀλέξανδρος δὲν ἔδειξε ποτὲ καμμιά ὑποψία γιὰ τὴν γυναῖκα του καὶ, ὅπως ἐβεβαίωσαν, ὅσοι πήγαιναν στὸ σπίτι του, ποτὲ δὲν εἶχε παρατηρηθῇ ἢ παραμικρότερη ψυχρότητα στὸ ἀντρώγυνο. Καὶ ἂν ἀκόμα ἡ κακὴ γλῶσση εἶχαν δίκην, ὁ κ. Ἀλέξανδρος δὲν εἶχε ὑποπτευθῇ ποτὲ τίποτε. Ἐπειτα κι' ἂν εἶχε ὑποπτευθῇ κάτι, ὁ καλύτερος τρόπος νὰ τιμωρήσῃ τὴν γυναῖκα του δὲν ἦτανε, βέβαια, νὰ σηκωθῇ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἀφήνοντάς της ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε, γιὰ νὰ χαρῇ καλύτερὰ τὴν ἐλευθερία της.

Ὁ συνάδελφός του, πού ἔπαιζαν τάβλι μαζύ, τὰ βραδάκια, δὲν μπόρεσε νὰ φωτίσῃ περισσότερο τὴν μυστηριώδη ἐξαφάνισι τοῦ φίλου του.

—Τὸ μόνο πράγμα, πού μοῦ εἶπε κάποτε —τώρα τελευταῖα ἔλεγε σὲ ὄσους τὸν ρωτοῦσαν— εἶνε πὼς δὲν ἔνοιωθε καλὰ τὸν ἑαυτό του καὶ πὼς προμάντευε γρήγορο τὸ τέλος του. Ἀπὸ τότε ὅμως δὲν μοῦ ξαναεἶπε πειὰ αὐτὴ τὴν ὀμιλία καὶ οὔτε φαινότανε νὰ φοβάται ἢ νὰ λογαριάζῃ τὸ θάνατο.

Ἐννοεῖται, ὅτι κι' αὐτὴ ἡ πληροφορία τοῦ φίλου τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου δὲν ἐπρόσθεσε τίποτε στὴν ἐξήγησι τοῦ μυστηρίου. Ἐνας ἄνθρωπος πού νοιώθει τὸ τέλος του νὰ πλησιάζῃ, δὲ φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι του νὰ πεθάνῃ ἔρημος στοὺς δρόμους. Ἀπεναντίας αἰσθάνεταί περισσότερο τὴν ἀνάγκη νὰ βρεθῇ μέσα στοὺς δικούς του, περικυκλωμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους καὶ τὶς φροντίδες τους.

Χρόνια περᾶσαν ἀπὸ τότε, καὶ στὴ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, ἡ ἐξαφάνισις τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ἔμεινε μυστήριον καὶ γιὰ τὴν Ἀστυνομία καὶ γιὰ ὄσους τὸν γνώριζαν. Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ τί ἀπόγινε, κανένα σημάδι του δὲ φανερώθηκε ποτὲ. Καὶ θὰ τὸν εἶχα ξεχά-

σει ἐντελῶς, κι' ἐγὼ, πού στάθηκα παλιὸς του καὶ ἀγαπητὸς φίλος, ἂν, φυλλομετρώντας, τώρα τελευταῖα, κάποιον βιβλίον, μὲ ἱστορίες ζῶντων, δὲν ἔπεφταν τὰ μάτια μου ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴ φράσι:

«Υπάρχουν πολλὰ ζῶα, ὅπως ἡ γάτα καὶ ὁ λύκος, πού ἔταν νοιώσουν νὰ πλησιάζῃ τὸ τέλος τους, ἐξαφανίζονται καὶ πηγαίνουν νὰ πεθάνουν, ἡσυχᾶ, σὲ ἔρημα καὶ ἀπόκρυφα μέρη. Νομίζει κανεὶς, πὼς, στὶς τελευταῖες τους στιγμὲς, θέλουν νὰ βρεθοῦν μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐχθρὰ ἢ τὴν ὑποκρισία τῶν ὁμοίων τους καὶ ν' ἀπολαύσουν ἕνα ἐλεύθερο θάνατο. Τὸ περίεργον αὐτὸ κίνημα τῶν ζῶων, ἔχει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ μιᾶς ἐνσυνείδητης φυγῆς.»

Καὶ συλλογίζομαι τώρα: Μήπως τάχα;...

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Μόνον τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιὰς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορία: Γραφεῖα «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κηπος Κλαυθμῶνος, 3-9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.